

СПРАВА «ПЛЕШКОВ ТА ПЛЕШКОВА ПРОТИ УКРАЇНИ»

(CASE PLESHKOV AND PLESHKOVA v. UKRAINE)

(Заява № 5783/20)

Стислий виклад рішення від 09 березня 2023 року

24 жовтня 2016 року рішенням Дніпровського районного суду міста Києва (далі – районний суд), яке було змінено Апеляційним судом міста Києва, було встановлено графік побачень першого (батько) і другої (його дитина) заявників, які проживали окремо один від одного. У вересні 2018 року було відкрито виконавче провадження, яке станом на дату ухвалення рішення Європейським судом з прав людини (далі – Європейський суд) ще тривало. У зв'язку з невиконанням матір'ю другої заявниці, Л., встановлених рішенням районного суду домовленостей, державні виконавці накладали на неї обмежувальні примусові заходи: два штрафи, які вона не сплатила, та тимчасове обмеження її у праві керування транспортними засобами. Під час єдиної зустрічі, яку державні виконавці організували між заявниками в присутності Л., друга заявниці відмовилася спілкуватися з першим заявником, оскільки боялася його. Згідно з висновками психологічного обстеження другої заявниці її негативне ставлення до першого заявника було пов'язане з конфліктом між ним і Л. До Європейського суду перший заявник скаржився від свого імені та імені другої заявниці за статтями 8 і 46 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) на невиконання органами державної влади судового рішення від 24 жовтня 2016 року, яким було встановлено домовленості про побачення батька і його дитини, а та- кожна існування структурних і системних недоліків у національній правовій системі. Європейський суд вирішив розглянути скарги заявника за статтею 8 Конвенції. Європейський суд зазначив, що національні органи влади не вжили жодних заходів, аби допомогти дитині пристосуватися до свого батька, від якого вона, як вбачалося, серйозно віддалилася. Зокрема, не було забезпечено жодної професійної цільової підтримки, яка б допомогла їй звикнути до думки про спілкування з першим заявником, а також не було роз'яснено Л., що це відповідало найкращим інтересам дитини згідно з обов'язковим для виконання рішенням районного суду від 24 жовтня 2016 року. Європейський суд підкреслив, що у справах проти України він уже встановлював, що не- вжиття належних заходів для виконання судових рішень, якими встановлюються домовленості про побачення з дітьми, є наслідком недостатньо розвинутих законодавчих та адміністративних механізмів, які б могли прискорити добровільне дотримання домовленостей із залученням фахівців органів опіки та піклування. Отже, Європейський суд встановив, що органи державної влади не виконали свого позитивного зобов'язання щодо забезпечення дотримання домовленостей про побачення заявників, встановлених у рішенні національно- го суду, та констатував порушення статті 8 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД ОДНОГОЛОСНО

- «1. Оголошує заяву прийнятною;
2. Постановляє, що було порушено статтю 8 Конвенції;
3. Постановляє, що: (a) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити такі суми, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу: (i) 4 500 (чотири тисячі п'ятсот) євро заявникам спільно та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися, в якості відшкодування моральної шкоди; (ii) 1 000 (одна тисяча) євро першому заявнику та додатково суму будь-якого податку, що може йому нараховуватися, в якості компенсації судових та інших витрат; (b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти; Відхиляє решту вимог заявників щодо справедливої сатисфакції.»